

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1833	Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώτων (Β' Τιμ. 4,5-8) 5 Ἰανουαρίου 2014	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«*Νῆφε ἐν πᾶσι*»

Τέκνον Τιμόθεε, «νῆφε ἐν πᾶσι» (Β' Τιμ. 4,5)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἀκούγονται δύο σάλπιγγες, μία τοῦ ἀποστόλου καὶ ἡ ἄλλη τοῦ εὐαγγελίου· ἡ μία εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Παύλου καὶ ἡ ἄλλη ἡ φωνὴ τοῦ Προδρόμου τὴν ὁποία διέσωσε ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος. Ἐδῶ θὰ σαλπίσουμε μὲ τὴ **σάλπιγγα τοῦ ἀποστόλου Παύλου**, ὅπως ἀκούσατε, ἀπευθύνει ὠρισμένες συμβουλές καὶ προτροπές στὸ πνευματικὸ του τέκνο τὸν Τιμόθεο ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε Χριστιανό.

Ποῦ ἦταν τότε ὁ Παῦλος ὅταν ἔγραφε αὐτά; **Στὴ φυλακῇ**. Γιατί; τί ἔκανε; ἔκανε κανένα ἔγκλημα; Ναί. Καὶ ποιό τὸ ἔγκλημά του; Κήρυττε τὸ εὐαγγέλιο, τὴν Ἀλήθεια (μὲ ἄλφα κεφαλαῖο). Γιατί ἀδέρφια μου, σὲ ἐποχὴ ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν φύγει ἀπ' τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, ὅπως τότε ἐπὶ Νέρωνος, τὸ νὰ διαδίδῃς τὸν Χριστιανισμό εἶνε ἔγκλημα. Γι' αὐτὸ τὸν συνέλαβαν, τὸν ἔρριξαν στὶς φυλακὲς τῆς Ῥώμης, κ' ἐκεῖ ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα περίμενε νὰ τὸν ἐκτελέσουν.

Τὶς παραμονὲς λοιπὸν τῆς ἐκτελέσεως ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ στὸν Τιμόθεο, ποὺ βρισκόταν μακριά του. Ὁ **Τιμόθεος** εἶνε ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος **Ἐφέσου**, ποὺ δυστυχῶς, ὅπως καὶ τόσες ἄλλες πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, χάθηκαν. Γιὰ τὶς ἀμαρτίες μας αὐτὲς οἱ «λυχνίες» τῆς Ἀποκαλύψεως (βλ. Ἄπ. 1,12-13,20· 2,1) ἔσβησαν. Τοῦ γράφει λοιπὸν καὶ μεταξὺ ἄλλων συμβουλῶν, τὸν προτρέπει: *Τέκνον Τιμόθεε, παιδί μου Τιμόθεε, «νῆφε ἐν πᾶσι»* (Β' Τιμ. 4,5).

Τί θὰ πῆ *«νῆφε ἐν πᾶσι»*; **Ἔχε τὰ μάτια σου ἀνοιχτά**, δεκατέσσερα, τετρακόσα. Ζῆς σὲ κοινωνία διεφθαρμένη, ποὺ χρησιμοποιοεῖ καὶ μαχαίρι καὶ δημίους καὶ κάθε ἄλλο μέσο γιὰ νὰ σφραγίσῃ τὸ στόμα ἐργατῶν τοῦ εὐαγγελίου. Σὲ μιὰ τέτοια ἐποχῇ, *«νῆφε ἐν πᾶσι»*.

Δὲν ἦταν ὁ Τιμόθεος ἀπλὸς Χριστιανός· ἦταν κληρικός, ἐπίσκοπος, **ποιμένας**. Κι ἂν κάθε Χριστιανός πρέπει νὰ προσέχη, πολὺ περισσότερο ἓνας πατέρας, μιὰ μάνα, ἓνας προϊστάμενος, ἓνας στρατηγός, ἓνας βασιλιάς, πρὸ παν-

τὸς ἓνας ἐπίσκοπος, πρέπει νὰ ἀγρυπνῇ. Κοιμᾶται παρακαλῶ ὁ τσοπάνος ὅταν τὴ νύχτα γύρω ἀπ' τὸ μαντρί οὐρλιάζουν λύκοι; κοιμᾶται ὁ καπετάνιος ὅταν τὰ κύματα ἀπειλοῦν νὰ πνίξουν τὸ πλοῖο; κοιμᾶται ἡ μάνα ὅταν τὸ παιδί της χαροπαλεύη; κοιμᾶται ὁ γιατρός ὅταν ὁ ἀσθενὴς κινδυνεύη; κοιμᾶται ὁ ἀξιωματικὸς ὅταν ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα ἐπίκειται αἰφνιδιασμός τοῦ ἐχθροῦ; Μένουν ἀγρυπνοὶ ὅπως ὁ πολυόμματος *Ἄργος ὁ Πανόπτης* τῆς μυθολογίας. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ εἶνε καὶ ὁ ἐπίσκοπος Τιμόθεος· αὐτὸ τοῦ λέει σὲ γλῶσσα ἑλληνικὴ ὁ ἀπόστολος Παῦλος: *Τέκνον Τιμόθεε, «νῆφε ἐν πᾶσι»· νὰ εἶσαι ξυπνητός, ἀγρυπνος* μέρα - νύχτα στὴν ἔπαλξι τοῦ καθήκοντος τῆς ἀποστολῆς.

Ἄλλ', ἀγαπητοί μου, οἱ δύο αὐτὲς λέξεις, *«νῆφε ἐν πᾶσι»*, δὲν ἀπευθύνονται μόνο στὸν Τιμόθεο, δὲν γράφτηκε ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ μόνο γι' αὐτόν· γράφτηκε γιὰ κάθε ἱερέα, κήρυκα, ἐπίσκοπο, κάθε ἄνθρωπο μὲ εὐθύνη, γιὰ κάθε Χριστιανὸ καὶ Χριστιανή. **Ἡ φωνὴ αὐτὴ διαβαίνει τοὺς αἰῶνες καὶ φτάνει σ' ἐμᾶς**. Σ' ἐμένα καὶ σ' ἐσένα, ἀδελφέ μου, ἀπευθύνεται ἡ προτροπὴ αὐτὴ, τώρα μάλιστα στὸ μεταίχμιό τοῦ χρόνου, καὶ λέει: *Τέκνον, «νῆφε ἐν πᾶσι»*. Πρέπει λοιπὸν κ' ἐμεῖς νὰ εἴμαστε ξύπνιοι, ἀγρυπνοὶ.

Ζοῦμε σὲ ἐποχῇ, ποὺ ἐγὼ τοῦλάχιστον τὴν χαρακτηρίζω ὡς τὴν χειρότερη τῆς ἱστορίας, ἐποχῇ *Ἀρμαγεδῶνος* (Ἄπ. 16,16). Δὲν μιλῶ σὲ ἀθέους, ἀνθρώπους ἔξω ἀπὸ τὴ μάδρα τοῦ Χριστοῦ· μιλῶ σὲ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ *«μικρὸν ποίμνιον»* (Ἰουκ. 12,32). Πρὸς ὅλους ἐμᾶς ἀπευθύνεται ἡ προτροπὴ, αὐτὸ τὸ σῆμα ποὺ στέλνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος σὰν στρατηγὸς τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος. *«νῆφε ἐν πᾶσι»*, λέει στὸν καθένα μας, διότι **κινδυνεύουμε**.

Κινδυνεύουμε **σωματικῶς**· καὶ τὸ σῶμα εἶνε καλλιτέχνημα, δῶρο Θεοῦ. Ἀφ' ὅτου λ.χ. ἐφευρέθηκε τὸ αὐτοκίνητο –εὐλογημένη ἡ ἐποχῇ

πού οί άνθρωποι πήγαιναν μέ τὰ πόδια καί τὰ γαϊδουράκια—, ἀπό τότε μέχρι σήμερα πόσα ἑκατομμύρια ἔχουν φονευθῆ σέ τροχαῖα δυστυχήματα! Στάζουν οἱ δρόμοι ἀπό τὰ αἵματα. Βγαίνεις τὸ πρωτὶ ἀπ’ τὸ σπίτι καί δὲν ξέρεις ἂν τὸ βράδυ σὲ φέρουν νεκρὸ ἢ τραυματισμένο. Κινδυνεύουμε ἀπὸ τὰ μέσα συγκοινωνίας. Κινδυνεύουμε ἀκόμη ἀπὸ ἀσθένειες πού σαρώνουν· καὶ θὰ γίνῃ ἡ προφητεία τοῦ Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ὅτι θὰ βαδίζῃς χιλιόμετρα γιὰ νὰ συναντήσῃς ἄνθρωπο νὰ τοῦ πῆς καλημέρα.

Κινδυνεύουμε σωματικῶς, ἀλλὰ πρὸ παντὸς κινδυνεύουμε **ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς**. Στους πνευματικούς καὶ ψυχικούς κυρίως κινδύνους ἀναφέρεται ἡ προτροπὴ «*Νῆφε ἐν πᾶσι*».

Εἴμαστε σὲ ἐποχὴ σὰν ἐκείνη γιὰ τὴν ὁποία ὁ ἀπόστολος Παῦλος—λίγο παραπάνω— λέει, ὅτι «*ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποί*»^(Β Τιμ. 3,1), θὰ ἴθουν χρόνια δύσκολα, πού οἱ ἄνθρωποι θὰ βουλώσουν τ’ αὐτιά τους νὰ μὴν ἀκοῦνε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Ἄν σήμερα μιλήσῃς γιὰ ἔρωτες, χρηματιστήριο, πολιτικὴ κι ἄλλα τέτοια, σ’ ἀκοῦνε μέ αὐτιά ὀρθάνοιχτα· ἂν ὅμως ἀνοιξῇς τὸ Εὐαγγέλιο, ἂν τοὺς διαβάσῃς συναξάρια καὶ βίους ἀγίων, θὰ τοὺς δῆς νὰ χασμουριῦνται. Ἀρέσκονται σὲ λόγια πού διεγείρουν τὶς αἰσθήσεις γιὰ **ἀπολαύσεις σαρκικές**.

Θὰ «*ἐπισωρεύσουν*», λέει, «*διδασκάλους*» πλάνης^(Ἐ.ἄ. 4,3), θὰ παρουσιαστοῦν **ψευδοπροφήτες**. Καὶ ὄντως παρουσιάστηκαν. Τοὺς βλέπεις καὶ ἐξωτερικῶς εἶνε ἄψογοι, εὐγενέστατοι, μέλι στάζει ἡ γλῶσσα τους, ἀλλὰ κάτω ἀπ’ τὸ μέλι κρύβεται τὸ φαρμάκι τῆς αἰρέσεως. Ἐννοῶ τοὺς «*μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά*», τοὺς χιλιαστάς. Προτιμότερο νὰ σὲ δαγκώσῃ ὀχιά παρὰ νὰ σὲ πλησιάσῃ ἕνας τέτοιος ψευδοπροφήτης, πού θὰ προσπαθῆσῃ νὰ σὲ ἀποπλανήσῃ. Γι’ αὐτὸ «*νῆφε ἐν πᾶσι*», πρόσεχε νὰ μὴ χάσῃς τὴν πίστι σου, πρόσεχε **τὴν Ὁρθόδοξο πίστι** ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, πρόσεχε τὴν σὰν τὰ μάτια σου.

«*Νῆφε ἐν πᾶσι*» ἀκόμα, διότι κινδυνεύεις καὶ ἀπὸ **τὸ οἰκιακό σου περιβάλλον**· ἀπὸ τὸν ἄντρα ἢ τὴ γυναῖκα σου ἂν εἶνε ἄπιστοι, ἀπὸ τὰ παιδιὰ σου ἂν πῆραν δρόμο κακό, ἀπὸ τοὺς δικούς σου. Πολλὲς φορὲς τὸ κακὸ πού γίνε-ται δὲν τὸ κάνουν ἐχθροὶ ἀλλὰ συγγενεῖς καὶ φίλοι. Γι’ αὐτὸ ὁ Χριστὸς εἶπε—καὶ ὁ λόγος του εἶνε αἰώνιος— ὅτι «*ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ*»^(Ματθ. 10,36).

«*Νῆφε ἐν πᾶσι*», πρόσεχε ἀπὸ τοὺς ψευδοπροφήτες, ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ σου· «*νῆφε ἐν πᾶσι*» ἀκόμα, γιὰ νὰ μὴ σὲ παρασύρῃ **τὸ ρεῦμα τῆς μόδας**. Ὅπως τὸ χειμῶνα τὰ ποτάμια πλημμυρίζουν καὶ παρασύρουν κορ-

μούς καὶ βράχους, ἔτσι εἶνε ρεῦμα καὶ οἱ νέες ιδέες πού παρασύρουν τὸν κόσμο. Δὲν ἐννοῶ τὶς καλὲς ιδέες, ἐννοῶ τὶς μοντέρνες ιδέες καὶ τὴ μοντέρνα ζωὴ. Σιγὰ - σιγὰ ἡ ἀγνὴ ζωὴ μέ τὶς παραδόσεις τῶν πατέρων καὶ τῶν προγόνων μας, ἡ ὀρθόδοξος χριστιανικὴ ζωὴ, πάει πλέον· ἔρχεται μιὰ μοντέρνα ζωὴ, πού δὲν θέλει ν’ ἀκούῃ οὔτε γιὰ νηστεῖες οὔτε γιὰ ἑορτὲς καὶ πανηγύρεις χριστιανικές· περιφρονεῖ τὰ ὄσια καὶ ἱερὰ τοῦ γένους μας.

* * *

Κινδυνεύουμε λοιπὸν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ. Ἄλλὰ ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος, ἀδελφοί μου, εἶνε ἀπὸ τὸν ἀόρατο ἐχθρό, ἀπὸ τὶς σκοτεινὲς δυνάμεις «*τοῦ ἀέρος*»^(Ἐφ. 2,2)· κινδυνεύουμε **ἀπὸ τὸν διάβολο**, ὁ ὁποῖος ἰδίως στὴν ἐποχὴ μας ἔχει κηρύξει πανστρατιά. Πολλὰ μηχανήματα ἔχει, ἀλλὰ τὸ κυριώτερο εἶνε ἡ **ἀναβολὴ**. Ὅταν πρόκειται νὰ κάνῃς τὸ καλὸ, σοῦ λέει «*Αὔριο, αὔριο*»· ὅταν πρόκειται νὰ κάνῃς τὸ κακό, σοῦ λέει «*Τώρα ἀμέσως!*». Τὸ αὔριο ὅμως δὲν εἶνε δικό μας, εἶνε τοῦ Θεοῦ· δικό μας εἶνε τὸ σήμε-ρα. Ὁ διάβολος στρώνει τὸ δρόμο γιὰ τὴν κόλασι μέ «*θά...*»· ὁ ἕνας λέει «*Θὰ ἐξομολογηθῶ*» καὶ οὐδέποτε ἐξομολογεῖται, ὁ ἄλλος «*Θὰ κοινωνήσω*» καὶ οὐδέποτε κοινωνεῖ, ὁ ἄλλος «*Θὰ συγχωρήσω*» καὶ οὐδέποτε συγχωρεῖ. Ὁ σατανᾶς μᾶς παρασύρει νὰ σπαταλοῦμε τὸ χρόνο ὁ ἕνας στὸ καφφενεῖο, ἄλλος σὲ φλυαρίες καὶ κατακρίσεις, ἄλλος σὲ θεάματα, ἄλλος σὲ ταξίδια καὶ τουρισμό, ἄλλος σὲ χαρτοπαίγνια καὶ καζίνο. Πῶς νὰ μείνῃ χρόνος μετὰ γιὰ μελέτη, ἐνδοσκόπησι, ἀνάτασι;

Ἐνας ἠθοποιός, γιὰ νὰ εἰσπράξῃ χρήματα, κάλεσε ὅλους στὸ γήπεδο. Ἐμπεξε στὴ γῆ ἕνα κοντάρι, κάρφωσε στὴν κορυφὴ του μιὰ βελόνα, καὶ μετὰ, καλπάζοντας ἔφιππος, πλησίασε τὸ κοντάρι καὶ—φανταστήτε τὴ δυσκολία—πέρασε μιὰ κλωστή στὴν τρύπα τῆς βελόνας! Ὅλοι χειροκρότησαν, ὁ βασιλιᾶς ὅμως τὸν κάλεσε καὶ τοῦ λέει:—Πόσο καιρὸ κοπίασες γιὰ νὰ τὸ πετύχῃς αὐτό;—**Δώδεκα χρόνια**. Διατάζει λοιπόν·—Σ’ αὐτὰ τὰ χρόνια μποροῦσε νὰ κάνῃ πολλὰ σπουδαιότερα πράγματα, κι αὐτὸς τὰ **σπατάλησε**· γι’ αὐτὸ κλεῖστε τον στὴ φυλακὴ.

Ἀδελφοί μου, μὴν πάθουμε κ’ ἐμεῖς τὸ πάθημα αὐτό. Ἄς ἀκούσουμε τὴ φωνὴ τοῦ Παύλου «*Νῆφε ἐν πᾶσι*», τὴ φωνὴ τοῦ Προδρόμου «*Μετανοεῖτε*»^(Ματθ. 3,2) διότι «*κάθε δέντρο ἄκαρπο κόβεται καὶ ρίχνεται στὴ φωτιά*»^(Ἐ.ἄ. 7,19), καὶ τὴ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας μας «*Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέσαι παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα*»· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**